

Bognár Papp Irén
József Attilához

1.

Szép a bánat,
ha illanó.....
Szomorú szemében
bújik a mosoly,
és tovaszáll,
mint a hintaló
füstje,
ha leng a hó,
és fő a kályhán ételed,
fenséges királyi lakoma.
- Mi lesz a vacsora, Mama?
- Kis „püngrücm”,
hát „hercsula”!

2.

- Gyere, hallgassuk a csillagokat,
te árva fiú,
mint zizegnek fent a sűrűjében,
hol a tündéerkert úszik álmodón.
Hiába hívlak, magadban lépkedsz
opálos tejúton.
Érted sír minden, a mi fáj:
az éhezés, a háború, a vadmadár.
Pásztorcsillagod nyája
már rég szerteszéledt...

3.

- Hozzád szólok,
figyelsz, drága?
Szaladjunk ki az utcára!
Nézd Attila,
Tied minden!
Tied a föld,
Tied a gyár,
a sült hús a tálban ingyen,-
s pilleszárnyon repül a nyár.
Lehet, hogy a Napból fonjuk
tüzes, égő koronánkat?
Csillagokból?
Dideregve ráhajolna
szép fejünkre.

Ének az őszben

Őszi fény ragyog a tavon
ráborul némán egy falevél.
bronzban, s aranyban táncol
az erdőn a hajnali fény.
Darvak szállnak, elköszönek,
vége a nyárnak, s aztán az ősznek.
Szívünkben még a szeptemberi méz,
a kócos-tarka erdő megidéz.
Csak állok, s megbűvölve várok.
Szememben szép szüreteink emléke:
éneklő alma, zenélő körete, s szőlő,
a gyümölcsök királynője,
briliáns, bíbor bor készült belőle.
Holnap már késő ősz oson,
nehéz, súlyos opálos pára,
ezüstös, nikkel-fény ül a világra.
Vonatablakból nézem;
inaló őz az erdőszélen,
egy másik, talán a párja,
eldől a szántóföldön,
s meghal szegény ezen az őszön.

Szelíden

Halkan, mint a Holdvilág,
Oly csendben jöttem én,
Őrizte álmom jázminág,
Átélttem minden szent csodát
Az áldott Földtekén...

Halkan, mint a Holdvilág,
Oly csendben megyek én,
Őrzi szép álmom rétvirág,
Ott álmodom jövőm tovább
Végtelen időkön át,
Csillagfelhők kódén...

Unokám

P. Maklári Éva

Őszi dal

Ha sárguló levelek szállnak fejedre,
és botjával fenyeget a vak zord idő,
gondolj a lustán settenkedő tavaszra,
rád talál majd, mint egy vásott kamaszra,
s ugrándozni kedved percről percre nő.
Vagy csak kóborolni vadvirágos réten,
s pórusaidba épül majd friss levegő,
a múlt ízei a nyelved alá törnek,
csókot dobsz a fának, hemperegsz a fűnek,
szétszórod jókedved, mint a magvető.
Addig váraкоzz, gyűjts meleget az őszből!
Raktározz méz-sárgát, pirosat és barnát,
tereld álmaidat jól zárható csűrbe,
hová a vad tél álkulccsal se tör be,
s megőrzöd a nyárnak édes illatát.

Túl az utolsó percen

Aprópénzt tettem két szemedre, s tudtam,
csoda-hajnal reményemnek vége.
Fent kószálsz már a csatakos égben,
életre dúdolásommal megbuktam

Vártam az angyalok szárnysuhanását,
vagy egy pillekönnyű érintést, furcsát,
vagy pokol megnyíló kénköves bugyrát,
érted folyó csata vad kavargását.

De nem történt semmi. A gép is állt.
Szívveréstelen fehér csöndbe hulltam.
A kancsalító fény már lépteimre várt.

Elorozva jövöm, szétzilálva múltam.
Építhetnék magam köré még homokvárt,
de már a hetedik ajtót is becsuktam.

Pénélopé szavai Odüsszeuszhoz

(Ami Homérosznál kimaradt)

Megjöttél hát annyi elveszett év után.
S most azt várod tőlem, hogy átöleljelek,
s térded átkulcsolva édes szavakkal kérjem:
Mesélj az éjszínű vizekről s a nyárról,
vad szelek mérgéről, csendhozó apályról!

Élmények tengerében fürösztted bőröd,
míg én álmain lágy kelméjét szöttem.
Szemem körül a könnyek ráncokká mélyültek,
hínárként vett körül a lassú hervadás,
s szívem hallgatása volt a jeladás,

hogy álörömök hajója itt kikötőt nem lel.
Beburkoltam magam buta hűségembe.
Ha forró éjszakákon fellázadt a testem,
Trójára gondoltam, nyílzápor halálra,
s féltő aggodalmam békét vont a vágyra.

Trója köveit már réges-rég széthordták,
Aiolosz dühödt szelei is pihentek néha.
Hajóid kószáltak csak? Vagy a szíved is?
A ködös, sziklás partokra gondoltál valaha?
Mit jelent Télemakhosz ? És mit Ithaka?/